Isabelle Capeille: ?Som un poble minoritzat i França se?n fot de les minories?

Catalunya Nord | 22-09-2020 | 18:33



Isabelle Capeille / GN

La flama independentista a la Catalunya del Nord es manté, en gran mesura, gràcies al treball i a les reivindicacions constants dels activistes. No són molt, però són persistents i lluitadors. Un exemple el trobem en la figura d?Isabelle Capeille, arrelada al sentiment independentista català des de ben petita a causa d?una història familiar originada pel seu avi, un dels molts exiliats durant la guerra civil. ?Podem parlar junts, podem compartir idees, però no es pot esborrar la identitat, la llengua o les arrels, i considero que aquest sentiment comença a néixer a per tot, de mica en mica. I per fer-ho possible necessitem els joves, la seva energia, i també a les dones, perquè no tenim la mateixa manera de pensar que els homes?, explica en aquesta entrevista.

Com s?ha desenvolupat la seva trajectòria com a activista en defensa dels drets i les llibertats del poble català?

El meu compromís independentista s?explica gràcies a la història del meu avi, una història d?exili, però tot el que ha passat amb el procés, aquesta repressió i injustícia, i aquesta vergonya de l?estat espanyol i també d?Europa, em va fer contactar amb el Comitè de Solidaritat a Perpinyà i començar a treballar. Aquí, a la Catalunya del Nord, som més catalans que francesos, i això ho cal dir, encara que faci por a molta gent. És una qüestió d?identitat, estic més a prop des d?un punt de vista de sensibilitat del que passa a Girona que no pas del que té lloc a Burdeus, és un tema d?arrels: aquí som catalans del nord, és clar, és un aspecte geogràfic, però som catalans. I això és una cosa que ha de ser fàcil d?entendre.

Com valora el rol de l?estat francès pel que fa al conflicte polític entre Catalunya i Espanya?

El que és segur és que a França no hem rebut cops de porra, ens deixen fer, però també hem vist episodis vergonyosos com per exemple en la recent exposició de Visa Pour l?Image, on no hi havia cap imatge de l?1 d?octubre. Això mostra ben bé com funciona l?estat francès amb les minories, siguin els catalans, els bascos o els bretons. El centralisme, aquí, és molt fort i no ens deixa fer absolutament res, l?estat francès no escolta. Només deu escoltar als que tenen el poder econòmic, però la identitat i els desitjos de la gent no és important per a ells.

És fàcil explicar al mateix territori nord-català que us sentiu, i que sou, catalans?

Aquí també hi ha el context de la gent que arriba procedent d?altres llocs de França, unes persones que normalment no saben res de la realitat de Catalunya. És complicat explicar-los que som catalans i que l?estat francès ens ha colonitzat, que encara que sigui una paraula molt forta no s?allunya de la realitat: avui, per exemple, ens han inclòs en l?Occitanie, una regió que respecto molt, tot i que la nostra sensibilitat cap a Catalunya no és pas la mateixa que pot tenir la gent de Tolosa. En definitiva, som un poble minoritzat i França i se?n fot de les minories: es diu que és el poble de la llibertat i la igualtat, però això no és veritat, perquè per exemple Carles Puigdemont o Toní Comín no podien trepitjar el país perquè els haguessin detingut. Què vol dir, això? Qui m?ho pot explicar? França és una vergonya i Europa, també, i cal dir-ho de manera clara, perquè hi ha minories que són respectades. Vull defensar la llibertat, la llibertat de decidir el que es vol ser, això és fonamental.

Atesa la repressió existent, li fa una certa por defensar la llibertat d?un poble?

La repressió i la injustícia em van empènyer a apuntar-me al Comitè de Defensa de la República, i puc dir ben clar que no tinc por de defensar la llibertat i la democràcia. Les pors no ens faran callar, i això ha de quedar ben clar, no callarem fins a assolir la independència i fins a deixar enrere aquesta colonització que no ens respecta els drets. Estic fins als ovaris, molt emprenyada, amb tota aquesta situació. Fa molta ràbia veure com persones que no han fet res porta no sé quants mesos i anys a la presó a ple segle XXI, aquesta situació és una vergonya.

Abans parlava del posicionament d?Europa, que tampoc l?ha convençut. Com creu que es deu interpretar el conflicte entre Catalunya i Espanya arreu del continent?

No ho sé, no sé com es deu veure, però segur que hi ha pobles minoritzats que arribaran a la independència, com per exemple Escòcia. Cal que Europa reflexioni amb les identitats de les minories, no es pot esborrar tot i fer que tothom sigui igual. Podem parlar junts, podem compartir idees, però no es pot esborrar la identitat, la llengua o les arrels, i considero que aquest sentiment comença a néixer a per tot, de mica en mica. I per fer-ho possible necessitem els joves, la seva energia, i també a les dones, perquè no tenim la mateixa manera de pensar que els homes. Aquí a la Catalunya del Nord, per exemple, hi ha dones que es mobilitzen, i això és bo. Entre tots, penso que arribarem a la independència, a poc a poc, i ens en sortirem. Al final, acabarem amb tota aquesta repressió i injustícia que hi ha a Espanya i a Europa.

Què en pensa del Consell per la República?

Considero que és una eina molt bona i que cal utilitzar, crec que tindrà molta utilitat, sens dubte.

Autor: Redacció